

var værre, og 65 pct. regner med, at deres liv om et år vil være bedre end i dag.

Blandt de andre forudsætninger er jo effektivisering af de irakiske sikkerhedsstyrker, det prøver vi på, og inddragelse af de sunnitiske grupper i det centrale Irak i den politiske proces – det anbefaler Danmark kraftigt.

Derfor støtter vi jo også den politiske proces, og derfor har vi – sagt til hr. Keld Albrechtsen – givet 25 mio. kr. til FN's arbejde med at få valget realiseret. Det er bare for at sørge for, at der kan komme valg, altså foregå vælgerregistrering, laves valglistes osv. Og så har vi givet 3,6 mio. kr. til FN's trustfond for at sikre, at FN-styrken, som skal være med til at beskytte valget, kan komme på fode.

Endelig skal jeg nævne som punkt 10 over for hr. Søvnal: Derfor vil der sandsynligvis udbryde borgerkrig, hvis koalitionen på nuværende tidspunkt trækker sig ud af landet, fordi der er et stærkt fjendskab mellem en række af grupperne i Irak.

Koalitionens tilstedeværelse bidrager til at stabilisere den politiske proces. Hvis man vil have os ud, siger man: Jeg ønsker ikke at stabilisere den politiske proces. Det er jo modsætningen til at være inde og stabilisere processen. Det er nødvendigt, for trækker vi os ud, så destabiliserer man processen. Det vil sige, at de, som er imod det her forslag, i virkeligheden siger: Jamen o.k., så lad dog den proces blive destabiliseret.

Vi er der for at løse de opgaver, som FE også påpeger her med henvisning til resolution 1546. Der vil jeg godt bekræfte, hvad hr. Niels Helveg Petersen sagde til hr. Per Kaalund, at der ophører besættelsen jo faktisk med 1546.

Kl. 14.40

Resolutionen er af 8. juni, og den taler selvfølgelig om besættelsesmagterne, for de er besættelsesmagter den 8. juni. Men så står der i resolutionen i samme afsnit – og det er det, hr. Per Kaalund har taget fejl af – at man hilser velkommen, at den ophører den 30. juni. Man skriver selvfølgelig den 8. juni til folk i den titel, de har den 8. juni, men ikke har den 30. juni. Det var mere for at sætte det på plads.

Så jeg tror, vi kan sige her til sidst, at det er en international opgave, vi er med til at løse, og jeg er glad for, at det danske Folketing så bredt løser den. Jeg kan også sige, at den irakiske regering og alle de irakere, vi har haft møder med, også har været dybt taknemlige for den danske støtte.

Det er også en støtte til FN. FN har appelleret til verden. Vi er på vej ind i Sikkerhedsrådet, og vi vil naturligvis også følge FN's appeller, så vidt vi kan. Der kommer så en ny resolution – det skal der gøre, det står der også i resolution 1546 den 8. juni; den skal komme inden da – som tager stilling til situationen, som den er på det tidspunkt. Og så skal man igen tage stilling til det hele ved udgangen af 2005, hvis det lykkes at gennemføre den politiske proces. Men det er jo præcis formålet med vores tilstedeværelse. Alternativet er at give fundamentalister og sunnikstremister magten over et folk, der ønsker at blive frit.

Fjerde næstformand (Aage Frandsen):

Foreløbig tak til udenrigsministeren. Der er tre korte bemærkninger indtil videre. Det er hr. Jeppe Kofod, det er hr. Villy Søvnal, og det er hr. Keld Albrechtsen og nu også hr. Per Kaalund.

(Kort bemærkning).

Jeppe Kofod (S):

Jeg vil gerne takke udenrigsministeren for at lægge vægt på, at der ikke kun findes en militær løsning, en hårdhændet militær strategi i forhold til at vinde freden i Irak, men at man også kan se på de grundlæggende vilkår for befolkningen. I den forbindelse undrer det mig, at udenrigsministeren ikke kommenterer den rapport, der blev bragt i The Lancet, om, at der var en overdødelighed på 100.000 i de 1½ år, der er gået siden marts sidste år.

Når man også læser FE's seneste trusselsvurdering, så står der jo også, at noget af det, der er med til at nære modstandskampen, er økonomisk ruin, at man har mistet nære familiemedlemmer osv., ønsket om blodhævn, altså, at en del af den irakiske befolkning har følt sig svigtet i forhold til den hjælp, som de med rette efter min opfattelse kunne vente, efter at Saddam Hussein-regimet er faldet.

Når jeg taler om en strategi og beder om en strategi, er det jo at følge et FN-spor, det er jo at følge, hvad Kofi Annan beder om, som han også advarer om i brevet af 31. oktober til præsident Bush, som er omtalt flere gange. Der advarer han jo direkte om, at angreb på Falluja kan få den modsatte effekt, nemlig at man kan støde en stor del af befolkningen fra sig, og derfor skal man passe på med kun at føre en hårdhændet militær strategi. Er udenrigsministeren enig i det?